

Michel DE SAMBLANX

Voorzitter van Pax Christi Vlaanderen

Negen jaar was Jo HANSSENS voorzitter van vredesbeweging Pax Christi Vlaanderen, nu ruimt de priester plaats voor de econoom. Michel DE SAMBLANX is echter net zo goed vertrouwd met de waarde van de beweging als met de cijfers. Ook economie gaat voor hem over correct met elkaar omgaan.

‘Asielzoekers zijn medeburgers, want ze leven hier’

Jozefien VAN HUFFEL

Behalve aan de universiteiten van Antwerpen en Namen doceert Michel DE SAMBLANX ook aan de Antwerp Management School. We treffen hem vlak na een les. Wat zouden de studenten zeggen als we hen vroegen naar de stokpaardjes van professor DE SAMBLANX? „Daarvoor moet je bij hen zijn”, lacht hij. „Maar ik ben er vrij zeker van dat ze weten wat mij bezighoudt. Als het over waarden in de samenleving gaat, ben ik gelanceerd.”

–U draait al langer mee bij Pax Christi Vlaanderen. Waarom wordt u nu voorzitter? Destijds vroeg een collega aan de Universiteit Antwerpen, met wie ik vroeger samen in de organisatie Economen voor de Vrede zat, of ik in de financiële commissie van Pax Christi wilde zetelen. Dat sloot aan bij mijn werkterrein. Toen de beweging twee jaar geleden begon uit te kijken naar een opvolger voor Jo Hanssens, voelde ik me volstrekt niet aangesproken. Toch kwamen ze bij mij terecht. Het engagement neem ik met plezier op. Ik nader het einde van mijn carrière en vind dat ik een tegenprestatie mag leveren voor alles wat ik van de samenleving kreeg.

Tegelijk ligt de missie van Pax Christi niet zo veraf van mijn professionele wereld. De jongste twintig jaar houd ik me voornamelijk bezig met wat er fout loopt in ondernemingen, zoals fraude en diefstal, en in de samenleving, onder meer via de antiwitwascel van de federale overheid. De criminele geldstromen die we daar opsporen, hebben vaak een band met geweld. Ze hangen samen met uitbuiting en prostitutie of met illegale tewerkstelling, waarbij mensen in erbarmelijke omstandigheden wonen of in onmenselijke productieprocessen meedraaien. Op die manier strijd ik ook tegen geweld en voor vrede. De stukken van mijn puzzel passen nu gewoon net iets anders in elkaar.

–Wat wilt u als voorzitter verwezenlijken? Allereerst moeten we de elementen waar we goed in zijn, koesteren en stimuleren. We hebben bijvoorbeeld, in samenwerking met Broederlijk Delen, heel wat knowhow in huis over Oost-Afrika en over het Midden-Oosten, in het bijzonder over Palestina en Israël. Die kennis moeten we uitbouwen, maar het is niet de bedoeling

Michel De Samblanx is al meer dan twintig jaar bezig met de waarden achter economische cijfers. © Frank Bahn Müller

om er nieuwe domeinen aan toe te voegen, want daar hebben we de middelen niet voor.

Daarnaast vind ik dat we nog meer aandacht moeten hebben voor het geweld in onze samenleving. Ik denk zowel aan grautuit geweld tegen iemand die toevallig op de verkeerde plaats is, als aan geweld tegen mensen in een openbare functie, zoals buschauffeurs en politieagenten.

„Het paleis maakte nieuwe hofleveranciers bekend. Een ervan handelt in wapens. Klopt dat?”

–En het opsluiten van vluchtelingen, waar u recentelijk in De Standaard over sprak?

Dat beschouw ik als geweld dat we als samenleving onterecht tolereren. Ik kreeg veel reacties op die uitspraak. Mensen lieten weten dat ze er nog nooit bij stilstonden dat het een daad van geweld is

om vluchtelingen, ook al zijn ze uitgeprocedeed, op te sluiten of onder dwang te repatriëren. Het is democratisch goedgekeurd geweld. De gesloten asielcentra zijn besproken in het parlement. Ze worden door iedereen aanvaard, maar ik heb er een fundamenteel probleem mee. Een samenleving kan niet op die manier optreden tegen medeburgers. En asielzoekers zijn medeburgers, want ze leven hier.

–De jongste Vlaamse Vredesweek ging over vrede in kleine kring. Vindt u dat belangrijk?

Er zal nooit ‘grote’ vrede komen als er geen vrede is op microniveau. Professioneel ben ik voortdurend bezig met ‘goed bestuur’. Dat hangt af van de interne structuur van een onderneming of overheid, maar ook van de onderlinge manier van omgaan. Dat goede bestuur is nodig, overall waar mensen samenkomen. Op elk niveau is het een voorwaarde om vorm te geven aan een vreedevolle samenleving.

–Maakt u die overwegingen ook in uw lessen? Aan de faculteit toegepaste economische wetenschappen heb ik bijvoorbeeld een

groep voor me die zich specialiseert in *accountancy* en *auditing*, de wereld van de pure cijfers. Ik heb het met hen vaak over het belang van ethische bedenkingen. Vorige week hadden we het over de beslissing met welke klanten je al dan niet zaken doet. Weer je klanten enkel als ze niet betalen, of ook omdat ze op ethisch vlak geen al te beste reputatie hebben?

Enkele weken geleden maakte het koninklijk paleis de nieuwe hofleveranciers bekend. Er bleef niemand bij stilstaan, maar een van die ondernemingen is een wapenhandelaar. Ik vraag me af of dat klopt. Ik begrijp het niet en dat deel ik met studenten. Ik wil hen ook daarover doen nadenken.

Met Pax Christi wil ik daarnaast ook graag op een heel andere, meer spirituele manier stilstaan bij vrede. In april was ik in Dresden, op een vrijdag. Om twaalf uur die middag zat de Frauenkirche er stampvol. Toeristen, dacht ik, maar het bleek een wekelijkse gebedswake voor de vrede, die telkens weer duizend mensen trekt. Dat deed me iets. Pax Christi moet dergelijke stiltemomenten aanbieden.